

פרק 1

יש יותר מדי בחורים ליד לוח המודעות, מכדי שאגש לשם בעצמי. לא נוח לי לחשוב על הצפיפות הבלתי נעימה הזאת, שגורמת לך להריח את הבלי הפה של כל מי שעומד מסביבך, לספוג דחיפות, גם אם עדינות, מכל צד אפשרי ובד בבד לנסות להתרכז בקריאת המודעה שמישהו תלה על לוח המודעות.

מה גם, שכבר קראתי את המודעה הזאת בבוקר. בשעה שש שלושים ושתיים נכנסתי לבניין הישיבה וקלטתי את המודעה החדשה. אומרים שיש לי תפיסת עין חדה ושאני שם לב לפרטים קטנים, אבל אני חושב שאני פשוט מחפש אותם, בניגוד לאנשים אחרים.

לפי דעתי, המודעה התלויה על לוח המודעות, אינה אמורה לעורר סערה כמו שהיא מעוררת בפועל. בסך הכל כתוב בה מתי ייערכו מבחני הסיכום של החודש הנוכחי ומהם החומרים לבחינות. זוהי מודעה שכל אחד מהבחורים בישיבה אמור לצפות לה לקראת סיום החודש, מבחינה רעיונית והגיונית. גם מבחינה סטטיסטית, אמורים לצפות לה. אם מודעות מן הסוג הזה מופיעות על לוח המודעות בכל כ"ד לחודש, אמורה להופיע אחת כזאת גם בכ"ד לחודש הזה, כך שאינני מצליח להבין מדוע מתעוררת סערה בקרב הבחורים בכל חודש מחדש.

אני נשען אל הקיר מאחורי, מסתכל על הבחורים שמקיימים דיונים סוערים על תוכן המודעה ותוהה מה ההיגיון בדיון שנושא הוא: 'האם נספיק ללמוד את כל החומר עד למבחן, או שבימי החזרה יהיה כדאי להתייחס רק לסוגיות עיקריות, שמסתבר שעליהן יהיו שאלות רבות יותר במבחן'. אם אינני טועה, בחודש הקודם, הדיון היה האם לבקש ממגיד השיעור הנחה והפחתה של החומר או לא. באופן אישי אני סבור שעד שהבחורים מכלים את זמנם בדיונים עקרים, היו יכולים לשנן את החומר ולנסות להצליח יותר, אבל אף אחד אינו שואל לדעתי, ויואל, אחי הגדול והחכם, לימד אותי שכדאי לי להימנע מהבעת דעתי האישית בציבור, כל עוד לא התבקשתי לעשות זאת.

אגב יואל, הוא הסיבה שבגללה אני עדיין עומד כאן, ברחבת הכניסה לישיבה, מול לוח המודעות וצופה בבחורים, במקום ללכת לחדר השיעורים ופשוט להתחיל ללמוד. יואל יעץ לי להשתדל להיות כמו כולם. "תסתכל תמיד מה כולם עושים ותעשה כמותם. כך לא תהיה חריג". אני חושב שהעצה של

יואל יעילה למדי ומצליחה למנוע אחוזים גבוהים של שאלות טורדניות, כמו "למה אתה מתבודד, אפרים? לא נאה לך לשבת עם כולנו? לא מעניין אותך מה כולם מדברים?" יש שאלות מטרידות נוספות, אך נדמה לי שיהיה מטריד להזכיר את כולן כעת.

"מעניין להסתכל כך על כולם מהצד, מה?"

אני מפנה את ראשי לכיוון הקול שמדבר אל תוך אוזני, קצת יותר מדי קרוב. אלי, בחור נחמד בגובה מטר שבעים וחמש בערך, רזה, עומד לצדי ומחייך אלי. אני זז קצת הצידה ומניע את ראשי בספקנות. "לא יודע". זאת האמת. עד עכשיו לא חשבתי אם זה מעניין אותי או לא. אני עומד כאן, כי כך נכון ויעיל יותר.

"אה, לא?" הוא מרים גבה אחת בלבד, את זו הימנית, "חשבתי שאתה עוקב מכאן אחרי התופעות החברתיות".

"יש בזה משהו", אני מסכים. "בזמן שאני עומד כאן, אני תוהה מה הטעם בדיונים שמנהלים הבחורים בינם לבין עצמם".

"כלומר?" שואל אלי, "למה אתה מתכוון?" אני מציין לעצמי שאלי פרקש מדבר לעניין. בצורה ישירה וברורה, בלי חידודים ובלי בלבולים.

אני משתף אותו בתהיות האישיות שלי, הוא צוחק. אין לי מושג מה מצחיק במה שאמרת.

"אנשים מדברים כדי לדבר, אפרים, הם לא עוצרים לחשוב אם יש בזה טעם או לא".

"זה חסר טעם בפני עצמו", אני אומר ומחליט שכבר עמדתי

כאן מספיק זמן כדי להיחשב כבלתי חריג. אפילו דיברתי עם אלי פרקש. הגיע הזמן ללכת לחדר השיעורים.

“אתה הולך?” הוא נוגע בשרוול שלי. אני מושך את היד אלי. הוא לא רואה שאני הולך?

“כן”. הוא בחור נחמד, אלי. מגיעה לו תשובה גם אם היא מובנת מאליה, “לחדר השיעורים”.

“כבר ראית את המודעה?”

“כן, בבוקר. רשמתי את כל הפרטים החשובים”. הקדשתי לכך ארבע דקות מסדר השכמת הבוקר שלי, אבל למעשה, הספיקו לי שתיים וחצי דקות.

“אז אני אבוא אתך לחדר השיעורים ואעתיק ממך את הפרטים, בסדר?” הוא מבקש.

“בסדר”. בדרך לחדר השיעורים אין לי מה לומר ונראה שגם לאלי אין, מפני ששנינו שותקים.

“כתב יפה וברור יש לך”, הוא אומר לי בשעה שהוא מעתיק את הפרטים הנצרכים, הכתובים בפנקס הקטן שלי. זאת הייתה מחמאה, אני חושב.

“אומרים תודה, אפרים”, אני שומע את הקול של יוכי אחותי בתוך הראש שלי.

“תודה”, אני אומר וסוגר את הפנקס שלי, לפני שהוא ישים לב מה עוד כתוב שם. אני אוהב את הפנקס שלי, שבו אני רושם את כל הדברים החשובים, שאני צריך לזכור.

“תודה לך”, הוא מחייך. אני שומע את החיוך בקול שלו ומפנה

אליו את מבטי, מחזיר לו חיוך.

כשהוא הולך, אני פותח שוב את הפנקס, מדפדף לדף החברים
ורושם, אלי פרקש, נחמד. מדבר ברור. קצת מדי קרוב.

פרק 2

כשאני נכנס לחדר האוכל בצהריים, אני מבין מה היה חסר לי היום בשעה האחרונה. הריח של דג המושט, זה שאני לא סובל, נעדר.

“אין מושט היום”, מעדכן שרוליק נוסבויס (גובה מטר שמונים ושבע בערך, לא ממש רזה) את החברים שבאים אחריו, במקום זה יש בורקס.”

אני מצטמרר. בורקס. מאכל כל כך לא בריא, ומגישים אותו לעתים קרובות מדי, לדעתי. אני מעיף מבט בשעון שלי ונפרד מחמש הדקות של המנוחה, שאותן אני מרוויח בימי שני. אינני אוכל מושט, כך שארוחת הצהריים שלי בימי שני מתקצרת בחמש דקות לפחות. התוספות הרגילות בתפריט

של יום שני הן אורז ושעועית ירוקה. בריא ומשביע ברמה סבירה. בשבע דקות אני מספיק להעמיס על צלחת את הכמות הרצויה, לאכול ולברך.

מהר מאד אני מגלה שזאת הבעיה הקטנה שלי. ארוחת הצהריים של היום כוללת כמה מרכיבים בעייתיים מבחינתי ודורשת ממני התייחסות יתר לבחירות הקולינריות. לצד הבורקסים מוגשות אטריות מסולסלות ברוטב בלתי מזוהה, שאין שום סיכוי בעולם שאנסה לטעום אותו, קערה עם רוטב אדום סמיך כלשהו ופחות או יותר, זהו. לגודל המזל, יש גם לחם. ואני יכול לבקש ירקות חיים מהאחראי במטבח, כמו שאני עושה לפעמים, כשהתפריט הכללי לא מתאים לי.

”מעצבן”, אני אומר לעצמי, שוכח שיש עוד אנשים בסביבה ושהם שומעים אותי.

”מה מעצבן?” שואל יהושוע בפה מלא בורקס. הוא נמוך ממני בחצי ראש לפחות, אני מעריך את הגובה שלו כמטר שישים וחמש לכל היותר, שמנמן. אפשר להבין שהוא נהנה מבורקס לארוחת צהריים.

אני מתעלם מחוסר הנימוס, ”מעצבן ששינו את הארוחה הקבועה”.

”חשבתי שאתה לא אוהב מושט”.

”נכון. מושט באמת לא טעים לי”.

”אז גם בורקס אתה לא אוהב?” הוא נוגס נגיסה גדולה במאפה שבידו.

”לא... וגם אתה לא תאהב אם תשמע פעם איך מכינים את

הבצק שלו", אני משוכנע בכך. "הבסיס של הבצק הזה הוא מרגרינה, אתה יודע?"

"לא ואל תספר לי על זה", הוא ממשיך לאכול, כאילו לא דיברנו על מרגרינה שמהווה את רכיב הבסיס במה שנכנס לפה שלו עכשיו.

"למה? אתה לא רוצה לדעת מה אתה אוכל?" אני המום.

"לא. ממש לא", יהושוע מנגב את הפה שלו בקצות האצבעות. הן שומניות להחריד, אבל הוא לא שם לב. "אני אוכל וזה טעים לי, אין לי שום עניין לקלקל לי את התאבון."

"אתה אמור לרצות לקלקל לך את התאבון, כשאתה אוכל משהו כל כך לא בריא", אני מושך בכתפי. בעיקרון, די חבל לי על הזמן, אבל אני מוכן להסביר לו מה גרוע במה שהוא אוכל, כדי לעזור לו לשמור על עצמו ועל הבריאות שלו.

"בהיגיון שלך", הוא אומר ואני לא מצליח להבין מה הפנים שלו אומרות.

"בהיגיון", אני מדגיש. יש בכלל היגיון אחר? בורקס הוא מאכל לא בריא, עד כדי שקשה לי לכנותו מאכל. אם אנשים מוכנים לאכול אותו, זה כנראה מפני שהם אינם מודעים לכל מה שהוא מכיל ולנזק שהחומרים האלה גורמים לגוף שלהם.

"אתה כזה..." הוא מביט בי רגע ארוך, אני מחכה להמשך.

"אני כזה מה?" שואל אותו, כשההמשך לא מגיע, אבל המבט ממשיך, כאילו הוא מנסה לרמוז לי משהו.

"אתה קצת מוזר..."

”יכול להיות“, אני אומר והעיניים שלו מתרחבות פתאום. הוא שותק וזה קצת מוזר לי. עד עכשיו היינו בשיחה.

”אתה לא הראשון שאומר לי את זה“. אני יודע שזה כך. אני נורמלי, אבל מוזר. הוא עדיין שותק. הפה שלו נפתח ונסגר.

”פגעתי בך?“ אני נבהל. זה הדבר האחרון שאני רוצה לעשות, לפגוע באנשים, אבל זה גם דבר שאני עושה לעתים קרובות, לצערי, בלי לדעת שזה מה שאני עושה.

”לא, לא“, הוא מגיב, סוף סוף, ”חשבתי שאני פגעתי בך“.

”לא. לא פגעת. הכל בסדר“.

”יופי“. הוא מסתובב ואני מבין בוודאות שהוא כבר לא רוצה לדבר אתי. צריך לבקש ירקות מהאחראי. אני עומד ליד החלון הקטן, שבין חדר האוכל למטבח, נוקש בעדינות ומחכה לאחראי.

”ירקות, נכון?“ הוא מציץ אלי.

”נכון“, אני מחייך, מרוצה. הוא מכיר אותי כבר וזה טוב.

הירקות כבר שטופים ואני פורס אותם לפרוסות, אין לי כבר זמן להכין סלט, למרות שזה טעים יותר מירקות פרוסים. לא חשוב. כבר הפסדתי יותר מדי זמן היום.

כשאני יוצא מחדר האוכל ופונה לפנימייה כדי לנוח, אני מסתכל על השעון ומגלה שביליתי היום למעלה מחצי שעה בחדר האוכל. בזבז זמן משווע, אבל במחשבה נוספת, יכול להיות שהועלתי משהו לאנושות, במה שאמרתי ליהושוע.

לפעמים דברים נקלטים באיחור, או נקלטים אחרי שהם

נאמרים כמה וכמה פעמים. יש סיכוי גבוה שיהושוע כבר שמע שבורקס אינו בריא ויש סיכוי גבוה יותר שהוא יתחיל לחשוב על כך ברצינות, אחרי שאדם נוסף, במקרה הנוכחי הוא אני, אומר לו שוב אותם דברים.

אם ככה, הנזק אינו נורא כל כך. אני יכול לישון רגוע.